

שהרי אחת הנזירות נסותרת מחמת הטומאה ואין אנו יודעים של מי, ומביאים במלאת ימי הנזירות קרבן טהרה אחד שיעלה למי שהיה טמא וצריך עכשיו קרבן טהרה, וכדמפרש ואזיל.

ואומר: אם אני הוא הטמא [שהייתי טמא], קרבן טומאה שהבאנו כבר — היה שלי, וקרבן הטהרה שהבאנו כבר היה שלך שהרי כך התנינו בתחילה, וזה שאנו מביאים עכשיו יהא לקרבן טהרתי.

ואם אני הוא הטהור, קרבן הטהרה שהבאנו כבר היה שלי, וקרבן הטומאה שהבאנו כבר היה שלך — שכך התנינו, וזה שאנו מביאים עכשיו יהא לקרבן טהרתך.⁽⁹⁾

בשותפות הוא נקנה, ולא נתבאר למה לא יוכלו לקנות מלכתחילה שני קרבנות - אחד להקריבו במלאת ימי הנזירות הראשונה, והאחד להקריבו במלאת הנזירות השניה - ויתנו בשעת הקניה שיהיה כל קרבן למי שהוא מחוייב בו באמת, ואין כאן שותפות וצורך להקנאה כלל, ויש לומר שזו היא דעת התוספות.

9. תוספת ביאור:

במשנה לקמן נט ב שנינו לדעת בן זומא, שכאשר מת אחד מהם אחר שנולד ספק הטומאה, כך יעשו:

יביא זה שנותר חטאת העוף הבאה על הספק [וכן עולת העוף בתנאי של נדבה; ואשם אינו מביא כלל, שאינו מעכב], וכדי להתיר לו את התגלחת יביא תחילה עולת בהמה בתנאי של נדבה; ולאחר שלשים יום יביא שוב עולת בהמה מספק על תנאי של נדבה ויביא עוד את שאר קרבן טהרתו; ואילו כששניהם חיים לא אמר בן זומא לעשות כן [ויביא כל אחד לעצמו את הכל], וצריך ביאור הטעם!?

הרי אלו השנים צריכים הזאת שלישי ושביעי וטבילה, ומגלחין במלאת ימי נזירותם, ותגלחת זו היא תגלחת טהרה לאחד, ותגלחת טומאה לשני —

ומביאין שניהם כאחד קרבן טומאה וקרבן טהרה, שיעלה האחד לטמא והאחד לטהור, וכדמפרש ואזיל.⁽⁷⁾

ואומר כל אחד על חבירו: **אם אני הוא שהייתי טמא, הרי קרבן הטומאה יהא שלי, ואילו קרבן הטהרה יהא שלך.**

ואם אני הוא הטהור, קרבן טהרה יהא שלי, וקרבן הטומאה יהא שלך.

וסופרין שניהם שלשים יום לנזירות טהרה,

יכולים הם גם באופן אחר לצאת ידי חובתם, ראה שם.

7. לשון המשנה "מגלחין ומביאין" משמע שהם מגלחין קודם הבאת הקרבנות; ואולם היות ואינם אלא ספק טמאים, ותגלחת הטהרה הרי היא אחר הבאת הקרבן, ולפני זה אסורים הם בתגלחת, נמצא, שאין הם יכולים לגלח עד שיביאו תחילה קרבן טהרה להתירם בתגלחת, ואחר כך יגלחו שניהם, ואחר כך יביאו את קרבן הטומאה [כי קרבנות הטומאה הם אחר התגלחת]; וראה "ארזי הלבנון" אות ד.

8. מאירי; והתוספות כתבו: לאו דוקא נקט "ואומר", אלא זה יקרב לשם מי שהוא, וזה יקרב לשם מי שהוא, וב"ק"ן אורה" כתב: ולי נראה, כיון שלקחו הקרבנות בשותפות, צריכין שיאמרו בפירוש דנותן לו חלקו בקרבן שכל אחד מחוייב, ראה שם; וראה עוד בחידושי רבי פרץ.

ונראה מדברי ה"ק"ן אורה" שקרבנם בהכרח